

ת"פ 44020/10/16 - מדינת ישראל נגד ט ב

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 44020-10-16 מדינת ישראל נ' ב(עציר)

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ
מדינת ישראל בעניין:

המאשימה

נגד

ט ב (עציר)

הנאשמת

גזר דין

רקע

1. הנאשמת הורשעה, במהלך שמיעת הראיות, בכתב אישום מתוקן בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק, תקיפה סתם של בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק ושימוש בכח או באיומים למנוע מעצר, עבירה לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח משולב), תשכ"ט-1969.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשמת והמתלונן היו בני זוג בתקופה הרלוונטית.

ביום 15.2.16 ניתנה החלטת כב' השופט מזרחי בת"פ 28582-10-15 האוסרת על הנאשמת לצאת מתחומי העיר - (להלן: "**ההוראה החוקית**"), זאת במסגרת הרחקתה מהמתלונן. חרף זאת הנאשמת שכרה דירה יחד עם המתלונן בעיר --.

ביום 9.6.16 בסמוך לשעה 23:01 בבית בני הזוג בעקבות ויכוח על רקע ביקור ילדיו של המתלונן בביתם, משכה הנאשמת בחולצתו של המתלונן, קרעה אותה, בעטה בו ודחפה אותו.

בעקבות תלונת שכני בני הזוג על רעש וקולות ניפוץ מהבית, הגיעו למקום השוטרים מאור תחיא ושלמה הורוביץ. השוטרים הקישו בדלת, הזדהו וביקשו להיכנס, אז יצאה הנאשמת מהדירה מבעד לחלון ועמדה על הפרגולה של דירת הגן הנמצאת בקומה מתחת בכוונה לצאת מהדירה. השוטר הורוביץ שראה את הנאשמת כפופה כשבכוונתה לרדת למטה הורה לה לשוב לדירה על מנת שלא תסכן את עצמה. הנאשמת עשתה כן, חזרה לדירה ופתחה לשוטרים את הדלת.

הנאשמת סירבה להזדהות לבקשת השוטרים. השוטר תחיא הודיע לה על עיכובה, בתגובה אמרה לו "אתה לא לוקח אותי לשום מקום", רצה לחדר השירותים וניסתה לנעול את עצמה. כאשר השוטר מאור תחיא הודיע לנאשמת על מעצרה וביקש לאזוק את ידיה, הנאשמת דחפה אותו והיכתה אותו באגרופים.

עמוד 1

ראיות לעונש

2. מגיליון הרישום הפלילי של הנאשמת (טע/1) עולה שלחובתה חמש הרשעות שהרלוונטיות לעניינו הן הרשעתה האחרונה מיום 7.5.17 בעבירות של חבלה כשעברין מזוין ואיומים (עבירות שבוצעו כלפי המתלונן בתיק זה) והרשעה נוספת מיום 17.2.14 בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.
3. כן הוגש פסק הדין בעפ"ג 16468-12-16 מיום 5.7.17 (טע/2) בו הוחמר עונשה של הנאשמת משל"צ למאסר לריצוי בעבודות שירות (להלן: "התיק הקודם").
4. מטעם ההגנה הוגש מכתבה של הנאשמת (נ/1) שיפורט בהמשך.

תסקיר שירות המבחן וחוות דעת הממונה על עבודות השירות

5. במסגרת ההסדר בין הצדדים מיום 28.12.17 נתבקשו קבלת תסקיר שירות המבחן וחוות דעת הממונה על עבודות השירות. המאשימה הצהירה שעמדתה העונשית היא למאסר, שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות וב"כ הנאשמת ביקש, כי שירות המבחן יבחן האפשרות להטיל על הנאשמת של"צ.
6. מתסקיר שירות המבחן מיום 20.3.18 עלה, כי הנאשמת זומנה למפגש ביום 5.2.18 אך לא התייצבה, יצרה קשר לאחר מספר ימים והתקשתה להסביר את אי התייצבותה למפגש. בשים לב להיכרות של שירות המבחן עם הנאשמת בתיק הקודם, ולחוסר שיתוף הפעולה שלה עם השירות בחודשים האחרונים לא מצאו לנכון לזמנה בשנית, והביעו ספקנות לגבי יכולתה לבצע של"צ, נוכח קשיים בביצוע של"צ בעבר.
7. הממונה על עבודות השירות בחוות דעת מיום 12.3.18 קבע שהנאשמת אינה מתאימה לביצוע עבודות שירות וזאת לנוכח חוות דעת קודמות שניתנו בעניינה בתיק הקודם. הנאשמת התייצבה לפגישה שנקבעה לה אך ללא אישורים רפואיים. עוד נמסר, כי הנאשמת מועמדת לריצוי עונש מאסר, לאחר שלא ביצעה מאסר בדרך של עבודות שירות שהוטל עליה בתיק הקודם. על כן נקבע ש"לאור חוסר תפקודה בתיק הקודם ומאסרה, לא ניתן להשימה לריצוי עונש בדרך של עבודות שירות בתיק נוסף".
8. ב"כ הנאשמת ביקש לקבל חוות דעת משלימה ודחיתי הבקשה נוכח עמדת הממונה כמפורט בסעיף 7 לעיל.
9. בדיון שהתקיים ביום 28.3.18 ביקש ב"כ הנאשמת להפנות עניינה של הנאשמת בשנית לשירות המבחן ולו כדי שימסרו תמונה מלאה אודות נסיבותיה כפי שהם ידועים להם מהיכרות עמה בתיק הקודם. עוד ביקש להפנות עניינה גם לממונה על עבודות השירות בשים לב לכך שלא נבחנה כשירותה אלא רק חוסר יכולתה לבצע עבודות שירות.

לאחר ששמעתי גם את הנאשמת דחיתי את שתי הבקשות.

עמוד 2

לשירות המבחן היכרות מוקדמת עם הנאשמת והם אינם נדרשים לזמנה שוב ושוב ודי בניסיון העבר ובחוסר שיתוף הפעולה שלה בעת הזו כדי לקבל עמדתם שאין כל תועלת בהתערבותם.

אשר לממונה על עבודות השירות, סברתי שהנאשמת ממילא תמצא כשירה משנמצאה כשירה בתיק הקודם. השאלה שנותרה לפתחו של הממונה היא שאלת ההתאמה ובעניין זה לא מצאתי כל טעמים לקבוע אחרת מהממונה על עבודות השירות. על פי סעיף 51ב(1)(2)(ה) לחוק הממונה רשאי לשקול התאמה או אי התאמה של נאשם לריצוי עונשו בעבודות שירות בהתבסס על הערכות שניתנו בעניינו בעבר. נאשמת שחרף כל ההזדמנויות שניתנו לה בחרה שלא לבצע עבודות שירות והוחלט שתוצאה את יתרת התקופה במאסר מאחור סורג ובריח, לא ייתכן לחייב את הממונה לקבלה לריצוי עונשה בעבודות שירות שוב בתיק זה.

10. משכך נדחה המועד לטיעונים לעונש דחיה קצרה כדי לאפשר לב"כ הנאשמת להיערך בהתאם.

טיעוני הצדדים לעונש

11. **ב"כ המאשימה** עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו במעשיה של הנאשמת והם הפגיעה בשלוות רוח וגופו של המתלונן, בן זוגה כמו גם הפגיעה בהחלטות הרשויות בעניינה וזלזול בוטה בצווי בית המשפט ובהוראות השוטרים הממלאים את תפקידם.

ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע, כי מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל. בתמיכה לעתירתה הפנתה לרע"פ 303/16 **טלקר נ' מדינת ישראל** (13.1.16) בו הושתו 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ולרע"פ 3077/16 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (2.5.16) בו הושתו 6 חודשי מאסר בפועל.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, טענה ב"כ המאשימה כי בהודאת הנאשמת לא היה חיסכון בהעדת המתלונן, שכן תיקון כתב האישום והודאתה בו באו לאחר העדת המתלונן, אך חסכה את העדת יתר העדים.

העבירות בתיק זה בוצעו בעת שהנאשמת מנהלת את התיק הקודם בו הוגש כתב אישום כנגדה בגין עבירות כלפי אותו מתלונן, תיק חמור. העבירות בתיק זה בוצעו תוך הפרת תנאי הרחקה מהמתלונן.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה בינונית.

הנאשמת לא שיתפה פעולה עם הממונה על עבודות השירות ולכן עבודות השירות הופקעו והיא מרצה כעת את יתרת התקופה שהוטלה עליה בערעור מאחורי סורג ובריח.

הנאשמת לא ניצלה את ההזדמנויות שניתנו לה בתיק הקודם.

לנאשמת חמש הרשעות קודמות במגוון עבירות לרבות אלימות.

נוכח המפורט לעיל, עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשמת 6 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש אותו היא מרצה, מאסר על תנאי מרתיע, קנס ופיצוי.

12. **ב"כ הנאשמת** הפנה לתיקון כתב האישום המשקף את הקשיים הראייתיים שעלו בתיק לנוכח עדותו של המתלונן, כך שניהול התיק הניב תוצאות ולא היה לשווא.

בתיק הקודם נקבע שלא דובר במעשה ברף חומרה גבוה. ביקש להפנות לאמירות בית המשפט בתיק הקודם המתייחסות לתסקיר שירות המבחן שכן האמור שם רלוונטי למועד ביצוע העבירה בתיק זה ועל כן ביקש לתת לכך משקל בגזירת דינה.

עוד ביקש לבחון את התיק במכלול הזמן הרלוונטי לתקופת המעשים, 8 חודשים בהם היו בני הזוג יחד, תקופה סוערת. ברקע לדברים צריכת אלכוהול על ידי המתלונן, שגם לו יש מידה של אחריות לטיב היחסים בין השניים.

העובדה שהשניים שכרו דירה חרף קיומה של הוראה חוקית האוסרת על הנאשמת לעשות כן מעידה על מורכבות הקשר בין בני הזוג, שכן המתלונן שיתף פעולה ולקח חלק במהלך.

מאחר שבני הזוג נפרדו מכבר אין חשש להסלמה ביחסים ולא נשקף סיכון למתלונן.

ביקש שלא לראות במעשיה של הנאשמת חזרתיות מאחר שמדובר באותו פרק זמן. היא לא אלימה ולא רצדיביסטית, אלא התנהגותה מבטאת קריאת מצוקה.

מבלי להקל ראש באלימות בה נקטה הנאשמת ביקש לקבוע שמדובר ברף נמוך. המתלונן היה תחת השפעת אלכוהול והוויכוח היה סביב צריכת אלכוהול.

ההפרעה לשוטרים היא ברף נמוך, היה חשש של הנאשמת והמתלונן לנוכח הגעת השוטרים לדירה והתנהגות הנאשמת, לרבות בריחתה לשירותים, מבטאת חוסר אונים.

ב"כ הנאשמת הפנה לנסיבותיה האישיות הקשות של הנאשמת. היא גרושה, 4 מאחיה במוסדות בשל פיגור שכלי, אביה בא ויוצא מבתי סוהר, היא סובלת מלקות שמיעה באוזן שמאל, מוכרת כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי ומקבלת קצבה. חייה לא היו פשוטים ועבירות הרכוש בעברה בוצעו על רקע קשיים אלה.

עוד נטען, כי לו צירפה הנאשמת תיק זה לתיק האחר עונשה לא היה שונה אם בכלל ובוודאי לא באופן משמעותי.

עתירת המאשימה מחמירה עם הנאשמת.

ביקש לקבוע שמתחם העונש ההולם הינו ממאסר על תנאי ועד למספר חודשי מאסר בפועל ועתר להשית על הנאשמת ענישה צופה פני עתיד.

עוד טען ב"כ הנאשמת, כי הנאשמת מצויה במצב בלתי אפשרי, מחד גיסא אין אפשרות טיפולית בעניינה ומאידך

גיסא נסגרה בפניה האפשרות לענישה בדרך של עבודות שירות ולכן הורע מצבה. הנאשמת עתידה לסיים את ריצוי עונשה ביום 17.5.18 עקב שחרור מנהלי ולכן ביקש להשית עליה ענישה צופה פני עתיד, או לחלופין מאסר בחופף לתקופה שהושתה עליה (סה"כ 81 ימים) ולחלופי חילופין שסך התקופה שתושט עליה בצירוף התקופה אותה היא מרצה לא תעלה על שלושה חודשים.

עוד ביקש שלא להשית עליה קנס נוכח נסיבותיה ולהסתפק בפיצוי סמלי.

13. **הנאשמת** ביקשה להגיש מכתב שהכינה מראש ולא למסור דבריה לפרוטוקול. בהסכמת הצדדים הוגש המסמך ובו מסרה שבזמן שהותה במאסר היא ערכה חשבון נפש והבינה היכן היו טעויותיה והיא הפיקה מכך לקחים. היא הבינה שאסור לה להסתבך ולהגיע למצב בו היא נמצאת כיום, וכי הבטיחה לעצמה לפתוח בדרך חדשה, נורמטיבית, כדי לבנות את עתידה. היא מודה, כי טעתה וכשלה בדרך בה בחרה ללכת, ולאחר השהות בכלא הבינה שלעולם לא תשוב לשם יותר. עוד ציינה שהציבה לעצמה מטרה לצאת לחיים חדשים וביקשה לתת לה הזדמנות ולהטיל עליו עבודות שירות או של"צ.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

14. **קביעת מתחם העונש ההולם** למעשה העבירה נעשה בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

15. במקרה דנן **הנאשמת פגעה במספר ערכים מוגנים**.

בעבירות כלפי בן זוגה פגעה הנאשמת, בערכים החברתיים של הגנה על שלמות הגוף והנפש בכלל וההגנה בתוך התא המשפחתי בפרט וקיום החלטות שיפוטיות שנועדו להגן על חיי אדם.

המחוקק מצא לנכון לקבוע, כי העונש בצדן של עבירות תקיפה המבוצעות כלפי בני זוג, יהיה כפול מזה הקבוע לאותה עבירה. אין ספק, כי אלימות זו המופנית כלפי בן זוג, פוגעת בביטחון הקיומי של אדם בתוך התא המשפחתי שלו, ויש לראות מעשים אלה בחומרה הראויה.

16. בעבירות כלפי השוטרים פגעה הנאשמת בערכים החברתיים של הגנה על חופש הפעולה של עובד הציבור, במסגרת מילוי תפקידו, וכנגזר מכך פגיעה בסדר הציבורי ובסדרי השלטון, כמו גם פגיעה בערך המוגן של השמירה על שלמות גופו של אדם, שלווה נפשו, בטחונו וחירותו של שוטר בעת מילוי תפקידו. ההתנגדות למעצר מבטאת זלזול ברשויות החוק.

יפים לעניין זה דבריה של כבוד השופטת ברק ארז בע"פ 4565/13 **חאלד נ' מדינת ישראל** (4.11.13) (פסקה 9):

"בית משפט זה כבר פסק בעבר כי מעבר לחומרה הכללית הנובעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות

המכוונת נגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר והן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנודע לתפקוד התקין של השירות הציבורי (ראו: ה"מ 215/72 משיח נ' מדינת ישראל פ"ד כו (2) 172 (1972); רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (13.8.08); ד"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (11.7.11)). עובדי הציבור "חשופים בצריח". כמי שלא אחת נמצאים בחזית ההתמודדות עם שירות לציבור שיוזעים אף הם קשיים. עובדי הציבור נדרשים להתגייס כל יום מחדש למתן שירות ולשם כך לגייס כוחות גוף ונפש. זהו הרקע לחקיקת עבירות מיוחדות שעניינן לא רק הגנה על שלמות גופם של עובדי הציבור, אלא גם הגנה על כבודם, לפחות במצבים שבהם הפגיעה היא פגיעה קשה בליבתו".

17. **אשר לנסיבות ביצוע העבירה** יש לקחת בחשבון, כי העבירה בוצעה כלפי בן זוגה של הנאשמת, כאשר כנגדו הופעלה אלימות אך תקופה קצרה לפני כן. העבירות בתיק זה בוצעו כאשר הנאשמת מפרה הוראה חוקית האוסרת עליה להימצא עם המתלונן.

בעקבות האירוע בתיק זה בני הזוג נפרדו ואין קשר ביניהם כיום.

אשר לעבירות כלפי השוטרים בעת מילוי תפקידם, מדובר באירוע מתגלגל בו לא השכילה הנאשמת לכלכל צעדיה וגרמה להסתבכות האירוע. בהגיע השוטרים למקום, הם ביקשו לעכב אותה והיא בתגובה התנגדה ואף תקפה את השוטר תחיא באגרופים. עסקינן באירוע ללא תכנון מקדים, שחרף מעשיה של הנאשמת לא נחבל איש מהמעורבים.

18. מבלי להקל ראש במעשיה של הנאשמת, הרי שמידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הינה ברף נמוך- בינוני לעבירות בהן הורשעה, זאת בהתחשב בהיקף המעשים ותוצאותיהם.

19. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, מעלה, כי בתי המשפט הטילו ענישה ממאסר על תנאי ועד מאסר בפועל.

א. ת"פ 13028-11-12 **מדינת ישראל נ' א.מ.ש.** (10.02.2015) הנאשם הודה והורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בשני כתבי אישום בעבירות של הפרעה לשוטר, תקיפת סתם כלפי בן זוג, עבירות של שימוש בכוח או איומים למנוע מעצר ובעבירה של הפרת הוראה חוקית.

הנאשם בהיותו בגילופין, תקף את המתלוננת שהינה בת זוגו בכך שדחף אותה, משהגיעו שוטרים לדירה, והודיעו לו שהוא מעוכב, יצא מהדירה התיישב על המדרכה וסירב להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה. משהודיעו לו השוטרים כי הוא עצור, התנגד הנאשם בכוח למעצר בכך שהחל להשתולל ולהניף את ידיו ורגליו באוויר, עד שנעצר בסופו של דבר עם הגעת כוח שיטור נוסף. בנוסף הנאשם הפר הוראה חוקית אשר ניתנה על ידי בית המשפט ושהו מחוץ לכתובת מעצר הבית. בית המשפט קבע, כי מתחם הענישה ביחס לעבירות אלה הינו בין מאסר על תנאי למאסר בפועל, אך לאור המלצת שירות המבחן והירתמותו של הנאשם להליך הטיפול והעדר עבר פלילי, קבע בית המשפט כי יש להעדיף את המסלול השיקומי על פני ענישה של מאסר בפועל. נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי, התחייבות בסך 7,500 ₪ וצו פיקוח.

ב. ת"פ 36682-11-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (08.11.2017) הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הנאשם דחף את המתלוננת שנפלה על גבה וסטר לה בפניה וכתוצאה מכך נגרמה לה אדמומיות בלחיה. בעקבות

האירוע הוזעקה המשטרה אשר ביקשו לעכב את הנאשם, שהתפרע, בעט בדלת הניידת וקילל את השוטרים ואת הקצין עד אשר נכבל ונעצר. במסגרת ההסדר הצדדים, כי המאשימה תעתור לשישה חודשי עבודות שירות והסניגור חופשי בטיעוניו. בית המשפט קבע, כי מתחם הענישה נע בין שישה חודשי מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר. לחובת הנאשם 4 הרשעות קודמות. הנאשם בן 46, נשוי ואב לשלושה ילדים, הודה, נטל אחריות ושיתף פעולה עם רשויות החוק, הביע חרטה וצער על המעשים. הושתו על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. ערעור בעפ"ג (מחוזי י-ם) 47412-12-17

פלוני נ' מדינת ישראל תלוי ועומד.

20. אני מוצאת את הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה כרלוונטית לתיק שבפני.

א. רע"פ 303/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.01.2016) המבקש הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן. הנאשם דחף את אישטו כתוצאה מכך מעדה ונפלה על הרצפה, מיד לאחר מכן בעט בה. הנאשם מכור לאלכוהול ושירות המבחן המליץ על ענישה מוחשית ומציבת גבולות. בית המשפט קבע, כי מתחם העונש נע בין מאסר על תנאי לבין שנה מאסר בפועל ועונשו הוצב בחלקו הגבוה של המתחם. הושתו על המבקש 5 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות.

הערעור לבית המשפט המחוזי נדחה לאחר שהמבקש לא התייצב לדיון. בית המשפט העליון דחה את בקשת הערעור בעניינו וקבע כי העונש מצוי בגדר מדיניות הענישה המקובלת.

ב. רע"פ 3077/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (02.05.2016) המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של תקיפת בת זוג. הנאשם דחף את אשתו, משך בשערה וכופף את גופה בעודו אוחז בצווארה. בית המשפט קבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לתקופה קצרה, שיכול שירוצה בדרך של עבודות שירות, לבין 14 חודשי מאסר בפועל. לנאשם עבר פלילי ישן, הוא לא הביע חרטה והקשר בינו לבית המתלוננת נותק. הושתו עליו 6 חודשי מאסר בפועל ופיצוי למתלוננת בסך 4,000 ₪. המבקש בערעור לבית המשפט המחוזי עתר שהמאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות ונדחה. בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון נדחתה אף היא.

21. לאור מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות המעשים אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשעה הנאשמת הינו ממאסר על תנאי ועד שנה מאסר בפועל.

גזירת העונש המתאים לנאשמת

22. בגזירת העונש המתאים לנאשמת, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

ב"כ הנאשמת הפנה לפסק הדין בערעור בתיק הקודם בו סקר בית המשפט את נסיבות חייה של הנאשמת כפי שעלו בתסקיר שירות המבחן.

בשים לב לכך שהעבירות בתיק הקודם בוצעו מספר חודשים לפני ביצוע העבירות בתיק זה, הרי שהתמונה שניתנה על ידי שירות המבחן יש בה לספק את הנתונים אודות מצבה של הנאשמת באותה תקופה.

הדברים שנמסרו על ידי ב"כ הנאשמת מפורטים בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בתיק הקודם בהתייחס לתסקיר שירות המבחן. הנאשמת צעירה בת 32. נתונה של הנאשמת אינם פשוטים, היא סיימה 12 שנות לימוד, אביה מכור לסמים שיוצא ונכנס לכלא, ארבעה מאחיה במוסדות לטיפול באנשים עם מוגבלות שכלית-התפתחותית. הנאשמת סובלת מבעית שמיעה באוזנה השמאלית ומוכרת כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי. על פי דיווחי הנאשמת, גם המתלונן הפנה אלימות כלפיה והוא אף הורחק ממנה בשתי הזדמנויות, כך שמערכת היחסים הייתה סוערת, רוויה חיכוכים ומריבות על רקע גירושיו של המתלונן. עוד נמצא שאין לנאשמת תפיסות אנטי סוציאליות מושרשות. בית המשפט קיבל את הערעור והשית עליה 3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות במקום של"צ שהוטל על ידי בית משפט השלום.

הנאשמת הודתה בכתב אישום מתוקן במהלך שמיעת עדותו של המתלונן. גם במכתב שהגישה הנאשמת במסגרת הטיעונים לעונש היא לקחה אחריות מלאה על מעשיה, הביעה חרטה וביקשה לתת לה הזדמנות.

לאחר השתלשלות הדברים והפקעת עבודות השירות, הנאשמת מרצה את יתרת עונשה מאחור סורג ובריה, ונראה כי הפיקה לקחים והבינה שהתנהלותה מול גורמי הטיפול הייתה שגויה.

מאז אירועי תיק זה נפרדו הנאשמת והמתלונן, כך שאין כל קשר ביניהם, ומאז חלפו שנתיים בהם לא הסתבכה הנאשמת בפלילים.

23. איני מקבלת, כי לו צורף תיק זה לתיק הקודם עונשה של הנאשמת היה נותר על כנו אך מנגד אין לקבל עתירת המאשימה למיצוי הדין עם הנאשמת.

הנאשמת אכן שגתה בהתנהלותה הכללית עת לא ניצלה הזדמנויות שניתנו לה בתיק הקודם, התנהלות שהביאה אותה לריצוי עונשה מאחורי סורג ובריה, התנהלות שלמרבה הצער המשיכה גם בתיק שבפני עת לא שיתפה פעולה עם שירות המבחן.

יחד עם זאת, נתתי דעתי לכך שהתיק הקודם וזה שבפני משקפים תקופה מסוימת בחייה של הנאשמת, מערכת יחסים מורכבת שנמשכה מספר חודשים, במסגרתה תקפה הנאשמת בשתי הזדמנויות את המתלונן ומסיבותיה שלה בחרה שלא לסיים את ענייניה בשני התיקים יחדיו. כאמור, ברקע לדברים ישנן גם תלונות שהוגשו על ידי הנאשמת כלפי המתלונן.

24. בשים לב ללקיחת האחריות, הבעת החרטה על מעשיה בתיק זה והפקת הלקחים אני סבורה שיש להקל עם הנאשמת אף בהעדר אופק טיפולי.

25. נוכח המפורט לעיל אני סבורה שיש למקם את עונשה של הנאשמת בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם. משלא מצויה בידי האפשרות להשית על הנאשמת ענישה בדמות מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות אין מנוס מהשתת מאסר בפועל, אם כי לתקופה מתונה כאמור.

מתחם הקנס והפיצוי

26. ב"כ המאשימה ביקשה להטיל על הנאשמת קנס ופיצוי למתלונן.
27. לפי סעיף 40 ח' לחוק העונשין "קבע בית משפט כי מתחם העונש ההולם כולל עונש קנס, יתחשב, נוסף על האמור בסעיף 40ג(א) במצבו הכלכלי של הנאשם, לצורך קביעת מתחם הקנס ההולם".
28. משכך, בקביעת מתחם הקנס על בית המשפט להתחשב בחומרת העבירות ובמצבה הכלכלי האישי של הנאשמת. בתוך כך, על בית המשפט לתת דעתו לכך שלנאשמת זכות לקיום אנושי בסיסי שיבטיח תנאי מחיה מנימאליים בכבוד (בג"צ 10662/04 חסן נ' המוסד לביטוח לאומי 28.2.12)).
29. כמפורט לעיל, נסיבות חייה של הנאשמת אינן קלות והיא ככל הנראה נעדרת מערכת תמיכה, לרבות תמיכה כלכלית. לא הובאו בפני ראיות אודות מצבה הכלכלי של הנאשמת. בנסיבות אלה ובשים לב לכך שמדובר בתקיפה ברף נמוך אני קובעת שמתחם הקנס ההולם בתיק זה הוא בין 1,000 ₪ ל- 5,000 ₪.
30. אשר לפיצוי, הרי שתיקון 113 לא קבע שיש לקבוע מתחם ואת אופן קביעתו. ברע"פ 2174/11 רמי לוזון נ' מדינת ישראל (25.05.2011) נקבע כי קביעת הפיצוי לא קשורה ליכולת הכלכלית של הנאשם וניתן לפרוס לתשלומים אם יש צורך בכך. עוד נקבע שיש העדיף פיצוי על פני קנס (ע"פ 4666/12 עמי גורבץ נ' מדינת ישראל (08.11.2012)). על כן אני מוצאת להשית על הנאשמת קנס סימלי ופיצוי מתון.

סיכומו של דבר

31. לאור האמור לעיל אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:
- א. 60 ימי מאסר בפועל. כאשר מחציתו במצטבר לתקופת המאסר אותה מרצה הנאשמת במסגרת עפ"ג (מחוזי מרכז) 16468-12-16.
- ב. 7 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורה כל עבירת אלימות מסוג פשע לפי חוק העונשין.
- ג. 4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורה כל עבירת אלימות מסוג עוון לפי חוק העונשין או עבירה של שימוש בכח או באיומים למנוע מעצר.
- ד. קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.10.18.

ה. הנאשמת תשלם פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלונן, מר ד ח. הפיצוי ישולם בשני תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.10.18 ובראשון לחודש שלאחר מכן.

היה והפיצוי או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הפיצוי לתשלום מיידי.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ח, 14 מאי 2018, בנוכחות הצדדים.